

Kunsthall Aarhus 23.09.2023 – 14.01.2024

NO

Lithium,

NO

work

Maryam Jafri

No Lithium, No work

Introduktion

Ved at integrere forskningsbaserede spørgsmål og tværfaglige processer skaber kunstneren Maryam Jafri (bosat i København) værker, der overskrider rammerne for specifikke genrer. Med skulptur, fotografi, video og tekst som sine kunstneriske udtryksformer blander Jafri fundne og originale objekter sammen i installation og bevægelige billedformater. Hendes praksis har rødder i et dybt engagement i de enkelte mediers formelle og konceptuelle kvaliteter, i perioder med omfattende forskning og planlægning, og i de gådefulde, om end vitale roller, som udspilles af kræfter, der ligger hinsides bevidst planlægning og forberedelse, og som kan udmønte sig som uheld, tilfældigheder og intuition.

Denne udstilling, med titlen *No Lithium, No Work*, udgør Jafri's første soloudstilling i Danmark i mere end ti år, og den samler nye værker med et udvalg af hendes tidligere værker, der ikke tidligere er blevet vist i Danmark. Titlen indbyder til eftertænkning omkring et væsentligt punkt i udstillingen: brugen af lithium som behandling af bipolare lidelser og samtidig som hovedkomponentet i genopladelige batterier, der driver alt fra elektriske biler til smartphones og solpaneler. Ved at trække på lithiums dobbelte funktion og karakteristika gør Jafri os opmærksom på tre aktuelle former for arbejde, der er fremherskende i dag: kreativt arbejde, reproduktivt arbejde og industrielt arbejde. Samtidig undersøger hun mental sundhed og forbrugerkultur fra et globalt perspektiv.

Kunsthal Aarhus' tre gallerier i stueetagen udstiller værker, som Jafri har skabt i perioden mellem 2011 og 2023. Vi bliver først introduceret til

Introduction

Maryam Jafri – who is based in Copenhagen, Denmark – creates works of art which encompass research-based questions and interdisciplinary process, and therefore exist beyond the boundaries of genre. She often brings together found and original objects in both installations and moving image formats, and uses sculpture, photography, video, and text as modes of artistic expression. Her practice is grounded in an engagement with the formal and conceptual qualities of each media, includes periods of extensive research and planning, and embraces the mysterious – but crucial – role played by forces that lie outside deliberation and preparation which include accident, chance, and intuition.

No Lithium, No Work is Jafri's first solo show in Denmark for more than a decade. In it, she presents newly commissioned works alongside a selection of her previous artworks, none of which have been previously shown in the country. An important focus of the exhibition – as reflected by its title – is the importance of lithium today; how it is used as both a treatment for mood disorders, and as the main component in rechargeable batteries, which now power everything from electric cars and smartphones to laptops and solar panels. In referring to lithium's dual function and characteristics, Jafri focuses on the three interlocking forms of labour in the modern world – creative, reproductive, and industrial – while simultaneously investigating mental health and consumer culture through a global lens.

Artworks created between 2011 and 2023 are displayed in three galleries on the ground floor of Kunsthal Aarhus.

hendes to seneste værker *No Lithium, No Work* (2023) og *Love Reborn* (2023) i galleri 1. *No Lithium, No Work* fokuserer på ambivalenser ved litium og omfatter videoer, objekter, fotografier og tekster. Værket fremmer spørgsmål, der handler om individuelle symptomer, mentalt helbred og kollektive kriser i vores samfund. Videoen *Love Reborn*, som er baseret på originale video- og lydoptagelser, fremhæver det centrale i kvinders arbejde i vores tidsalder, der tilsyneladende er præget af automatisering.

I galleri 2 og 3 udstilles tidligere værker af Jafri, der undersøger forskelligartede aspekter af kapitalisme. Det omfatter værker såsom *Avalon* (2011), *Schools/Hospitals/Prisons* (2012), *Wellness-Postindustrial Complex* (2017) og *Hi Maryam* (2021) i galleri 2. Værkerne sætter fokus på væsentlige temaer såsom seksualitet, arbejde, forbrugsgoder og velværekultur. Afslutningsvis udstilles værker *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* (2021) i galleri 3 samt det ledsagende værk *The Everyday Model* (2021), som inviterer os til at tænke over, hvordan verden understøttes af farmakologi, af illusioner i massemediernes tidsalder (simulakrum) samt fremvæksten af sociale medier.

Udstillingen *No Lithium, No Work* indkapsler Jafri's praksis, som tematiserer både det usynlige arbejde (husholdningsarbejde) og det bevidst skjulte arbejde (udlicitering til det globale syd, dvs. produktion). Samtidig krydser udstillingen dette arbejde med de seneste ændringer inden for identitetsdrevne kapitalisme, hvor personificering og 'branding' gradvist udvisker grænserne mellem arbejde og fritid samt mellem nydelse og ubehag.

First, we encounter Jafri's two newest creations – *No Lithium, No Work* (2023) and *Love Reborn* (2023) – in Gallery 1. Consisting of video, objects, photographs, and texts, *No Lithium, No Work* deals with the ambivalence of lithium that might amplify questions relating to individual symptoms, mental health, and collective crises in contemporary society. The two-channel video *Love Reborn* – which has been produced using found footage and audio materials – highlights the centrality of women's work in what is (allegedly) an age of automation.

In a constellation with these new artworks, Jafri's earlier examinations of other aspects of capitalism are shown in Galleries 2 and 3. In Gallery 2, *Avalon* (2011), *Schools/Hospitals/Prisons* (2012), *Wellness-Postindustrial Complex* (2017), and *Hi Maryam* (2021) highlight significant themes relating to sexuality, labour, commodity, and wellness culture. Gallery 3 hosts *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* (2021) accompanied by *The Everyday Model* (2021), which allow us to deliberately contemplate today's world of pharmacological support, and furthermore an illusion of simulacrum in the era of mass media and the rise of social media.

The exhibition *No Lithium, No Work* fully realizes Jafri's practice. It symbolizes labour that is invisible (household work) or is otherwise rendered invisible (due to outsourcing to the Global South, i.e., manufacturing), and sets it alongside the latest mutations of identity-fuelled capitalism – such as personalization and branding – which increasingly blur the lines between work and leisure, pleasure and pain.

No Lithium, No Work, 2023

Blandet medieinstallation
(træudstillingsbord, fotografier,
tekster, objekter, video, iPad, iPhone)
Værket er venligst stillet til
rådgivning af kunstneren og La Veronia
Gallery, Modica

Installationen *No Lithium, No Work* illustrerer, hvordan lithium er den mest almindelige behandling for bipolar lidelse og samtidig den primære komponent i genopladelige batterier, der driver alt fra elektriske biler til smartphones og solpaneler. Billedet på følgende side er et fotografi fra 1949 af et australsk psykiatrisk hospital for veteraner fra 2. verdenskrig, hvor lithium først blev udviklet som behandling for bipolar lidelse og markerede en milepæl i psykiatrisk historie. Over billedet har Jafri placeret en sort tastaturramme (og en "caps lock"-tast) fra en kasseret bærbarcomputer. Med udgangspunkt i dette billede sammenvæver Jafri's installation mentalt helbred sammen med arbejdsrettigheder og forbrugerkultur—fra fabriksarbejdere, der monterer lithiumdrevne smartphones og computere, hvor de hellere springer i døden frem for at arbejde endnu en dag for Apple eller Dell, hvor de bliver udbrændte og presset til selvmord. Værket indeholder desuden fotografier, der viser sikkerhedsnet, der skal forhindre selvmord, som er spændt op på arbejdernes sovesale hos Apple-leverandøren Foxconn, samt en iPad, der afspiller musikvideoen til Nirvanas sang "Lithium" uden lyd, og et trådløst tastatur, der staver ordene "Help Me."

WHO har angivet lithium, eller lithiumcarbonat, som en af de mest essentielle lægemidler, og der forskes også i dets anvendelse til behandling af demens og Alzheimers. Den trådløse revolution har dog ført til, at den primære efterspørgsel efter lithiumcarbonat nu kommer fra industrien. I dag forstår man

No Lithium, No Work, 2023

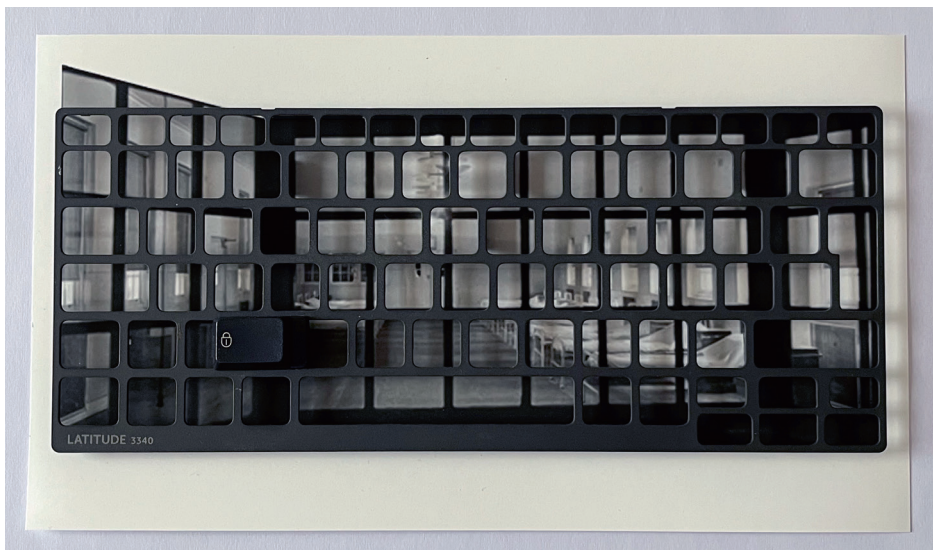
Mixed media installation
(wooden display table, photos, texts,
objects, video, iPad, iPhone)
Courtesy the artist and La Veronia
Gallery, Modica

The installation *No Lithium, No Work* explores how lithium is the most common treatment for bipolar disorder and how it is also the main component in rechargeable batteries, powering everything from electric cars to smart phones to solar panels. The image on the opposite page is a 1949 photograph of a mental hospital for WWII veterans in Australia where lithium was first developed as a treatment for bipolar disorder, a milestone in psychiatric history. Over the image, Jafri has placed a black keyboard bezel (and "caps lock" key) from a discarded laptop. Taking this image as a starting point, Jafri's installation weaves together mental health, labor rights and consumer culture—from factory workers assembling lithium-powered smartphones and laptops jumping to their deaths rather than work another day for Apple or Dell to burnout and suicides by members of the creative class. Additional installation elements include photos of anti-suicide nets strung up on worker dorms at Apple supplier Foxconn, an iPad playing the music video for Nirvana's *Lithium* without sound, a mousepad with the image of Dr. John Cade (discoverer of lithium as a treatment for mood disorders), and a wireless keyboard spelling the words "Help Me."

Lithium, or lithium carbonate, to be exact, is listed on the WHO's list of essential medicines and is also being studied as a treatment for dementia and alzheimer's but since the wireless revolution, the primary demand for lithium carbonate now comes from industry. The mechanisms by which lithium carbonate powers rechargeable batteries are

mekanismerne bag lithiumcarbonats funktion som drivkraft i genopladelige batterier, men det er stadig ukendt, hvordan det præcist påvirker hjernen som en stemningsstabilisator. Derudover viser flere undersøgelser, at befolkningsgrupper, der bliver udsat for naturligt forhøjede doser af lithiumcarbonat i deres drikkevand, oplever reducerede selvmordsrater. Værktitlen henviser til lithiums dobbeltsidede anvendelse og gør os dermed opmærksomme på forholdet mellem individuelle symptomer og kollektive kriser.

understood but the exact way it affects the brain as a mood stabilizer remains unknown. The work's title refers to lithium's dual use, thus bringing into focus the relationship between individual symptoms and collective crises.

Love Reborn, 2023

To-skærmet video (farve, med lyd),
15 min. 43 sek.

Værket er venligst stillet til rådighed
af kunstneren og La Veronica
Gallery, Modica

Love Reborn viser kvinders arbejde og dets centrale rolle i vores voksende automatiseringstidsalder. Den to-skærmede video viser to forskellige fænomener, der normalt ikke bliver anset for at være forbundet—skabelsen af hyperrealistiske babydukker, som primært markedsføres til kvinder, og sideløbende skabelsen af hyperrealistiske sexdukker, som primært markedsføres til mænd. Babydukkerne købes typisk af midaldrende kvinder. Dukkerne kommer med adoptionspapirer og bliver plejet af kvinderne, som om de var rigtige spædbørn. Denne gruppe af kvinder kalder sig selv for "reborners," og de udgør et passioneret og verdensomspændende fællesskab med månedlige magasiner, arrangementer og en online følgerskare på flere millioner. Selvom mange reborners allerede har børn, vælger de frivilligt at udvide deres omsorgsarbejde. Opgaverne indebærer at skifte bleer, klæde dukkerne på, bade dem, give med mad (også om natten), tage dem med på udflugter i autostol eller barnevogn med mere. Det kræver derfor en betydelig tidsmæssig forpligtelse at være reborners. Hvad angår sexdukker, vil Jafri ikke fokusere på de (primært mandlige) forbrugere af disse dukker. I stedet er opmærksomheden ledt hen mod fabriksarbejderne: kvinderne, der producerer deres egne stedfortrædere på samlebånd under strenge forhold og til lav løn. Værkets udforskning af den seksualiserede og racialiserede arbejdsdeling i den globale økonomi danner dermed referencer til Jafri's tidligere værker såsom videoen *Avalon* (2011).

Love Reborn, 2023

Two-channel video (colour, with
sound), 15 min. 43 sec.

Courtesy the artist and La Veronica
Gallery, Modica

Love Reborn examines the centrality of women's work in our alleged age of automation. Using found video and audio material, the two-screen video juxtaposes two phenomena not usually seen as connected—the rise of hyperreal reborn dolls, marketed mostly towards women, and the parallel rise of hyperreal sex dolls, marketed mostly towards men. Reborn dolls are hyperreal infant dolls that are usually purchased by middle-aged women, they come with adoption papers and are cared for by these women as though they were real infants. Reborners (as they call themselves) are a passionate and worldwide community, with monthly magazines, conventions and an online following numbering in the millions. Reborners are also women who voluntarily choose to increase their care work. Tasks include diaper changing, dressing, bathing, feeding (including midnight feedings), outings in a car seat or stroller, and more. To be a reborners requires a substantial time commitment, indeed many already have children. In the case of sex dolls, Jafri's emphasis is not on the (mostly male) end users of these dolls but instead on the women producing their own replacements on assembly lines under grueling conditions and low wages – in short the workers rather than the consumers. In its exploration of the sexualized and racialized division of labor in the global economy, *Love Reborn* relates to earlier works of Jafri's such as the single-channel video *Avalon* (2011).

Avalon, 2011

HD-video (farve, med lyd),

11 min. 44 sek.

Værket er venligst stillet til rådighed af kunstneren og La Veronica Gallery, Modica

Med udgangspunkt i det 21. århundrede fortæller *Avalon* historien om en mand, der går under navnet F. R. Historien fordyber sig i den komplekse sammenfletning af rollespil, erotisk begær, kvinders arbejdsvilkår på fabrikker i Det Globale Syd samt LGBTQIA+-personer, der arbejder for FN i Mellemøsten. I 2001, i et ikke-navngivet asiatisk land, fik en mand, kendt under navnet F. R., \$700 af sin far med en opfordring om at blive til noget. Derfor grundlagde F. R. en multimillionær forretning, der i al hemmelighed transporterede fetish-varer til Vesten. Mange af de kvindelige arbejdere troede, at de var i gang med at sy ligposer til USA's militær, jakker til psykiatriske patienter og rekvisitter til cirkusdyr.

Avalon blander dokumentaroptagelser fra fabrikkerne sammen med opstillede scener, med spekulationer over, hvem der udgør produktens målgrupper. Som kritikeren Marina Vishmidt bemærker: "The film exhibits a formal restraint in accord with the erotic restraining devices whose manufacture we are shown. This stylisation and restraint bring with it a rigour that almost turns the film into a gestural tableau." (Afterall, 2014 NN).

Avalon, 2011

HD video (colour, with sound),

11 min. 44 sec.

Courtesy the artist and La Veronica Gallery, Modica

Set in the first years of the 21st century, *Avalon* takes the story of a man known as F. R. as the point of departure for a meditation on the complex entanglement between role-playing, erotic desire, labor conditions by female workers in factories of the Global South and by LGBTQIA+ people serving the UN in the Middle East. In 2001, in an unnamed Asian country, a man known as F.R., was given \$700 by his father and told to make something of himself. F. R. started a multimillion-dollar business that secretly exports fetish wear to the West. The dozens of mostly female workers believe themselves to be sewing body bags for the US military, jackets for psychiatric patients and props for circus animals.

Avalon combines documentary footage from the factory with staged scenes speculating on the end users of the products. As the scholar Marina Vishmidt notes: "The film exhibits a formal restraint in accord with the erotic restraining devices whose manufacture we are shown. This stylisation and restraint bring with it a rigour that almost turns the film into a gestural tableau." (Afterall, 2014 NN).

Schools/Hospitals/Prisons, 2012

Tre arkivsinjektprints,
hver 80x110cm (indrammet)
Værket er venligst stillet til rådighed
af kunstneren og La Veronica Gallery,
Modica

Schools/Hospitals/Prisons, 2012

Three archival inkjet prints,
each 80x110cm (framed)
Courtesy the artist and La Veronica
Gallery, Modica

Værket *Schools/Hospitals/Prisons* fremviser tematiske rum for S/M-rollespil i fotografier og tekst. Projektet understreger Jafri's interesse for at arbejde med det arkitektoniske og stedsspecifikke. I nogle af billederne er den menneskelige figur tydeligt fraværende, mens andre aktivt viser den menneskelige figur frem – eller dens stedfortrædere såsom mannequiner, kostumer og rekvisitter. Ved første øjekast ser nogle af billederne ud til at være fiktive kopier af institutionelle omgivelser. Jafri er særlig interesseret i stedernes status som rum, hvor man udfører en specifik form for kønsrelateret arbejde: rollespilsscenerier, hvor kvinder optræder for en primært mandlig kundekreds.

The photograph- and text-based work *School/Hospitals/Prisons* focuses on theme rooms for S/M role-play. The project underlines Jafri's interest in labor, extending it to questions of architecture and site. In some of the images the human figure is noticeably absent whereas others actively feature the human figure or its stand-in – mannequins, costumes, props. At first glance the images appear to be merely a simulacrum, fictive replicas of institutional settings, but Jafri's interest lies in their status as sites where a specific kind of gendered labor is performed: role-playing scenarios enacted by female gig-workers for a primarily male clientele.

Wellness-Postindustrial Complex, 2017
Skulpturel og fotografisk installation,
Variable dimensioner
Værket er venligst stillet til rådighed
af kunsteren og La Veronica Gallery,
Modica

Wellness-Postindustrial Complex er en serie af skulpturer og fotografiske værker, der fokuserer på den voksende popularitet af østlige teknologier inden for selvpleje, herunder yoga, akupunktur og meditation. Ifølge Jafri bliver kroppen i stigende grad set som et sted for angstfyldt narcissisme og selvovervågning i en tid med økonomisk afsavn og social splittelse. Værkerne i serien *Wellness-Postindustrial Complex* præsenterer et syn på kroppen, der er hård, tavs og fragmenteret. På trods af deres personlige og hjemlige stemning indarbejder værket bevidst masseproducerede genstande såsom silikonekropsdele, købt online i fetish-butikker, og reklamebilleder. Hermed understreger værket, hvordan den individuelle søgen efter mening uundgåeligt bliver påvirket og begrænset af udefrakommende, kollektive livsvilkår.

Wellness-Postindustrial Complex, 2017
Sculptural and photographic
installation, Dimensions variable
Courtesy the artist and La Veronica
Gallery, Modica

Wellness-Postindustrial Complex is a series of sculptures and photographic works centering on the growing popularity of Eastern technologies of self-care including yoga, acupuncture, and meditation. According to Jafri, the body is increasingly experienced as a site of anxiety-fuelled narcissism and self-surveillance in an age of economic dispossession and social fragmentation. The works in the *Wellness-Postindustrial Complex* series present a view of the body that is rough, mute and fragmented. Despite their personal and seemingly interior tone, the works deliberately incorporate mass-produced objects such as silicone body parts sourced from online fetish stores and advertising imagery, underlining how the individual search for meaning is invariably marked and constrained by collective conditions of existence.

Hi Maryam, 2021

HD-video (farve, med lyd),
8 min. 23 sek.

Værket er venligst stillet til rådighed af kunsteren og La Veronica Gallery, Modica

En kunstner er ved at åbne en udstilling. Nogle velkendte ansigter lykønsker hende. *Hi Maryam* er et eksempel på trenden med "pointcasting" eller "one-to-one marketing," hvor en producent laver et unikt produkt eller en ydelse til en bestemt person. I løbet af de seneste år er en række nye apps blevet udviklet, hvor almindelige mennesker kan købe personlige hilsner fra kendte personer eller influencere som gave til venner og familie—sædvanligvis for at fejre særlige anledninger såsom fødselsdage eller færdiggørelsen af en uddannelse. Man kan i bund og grund selv skræddersy indholdet, ligesom et skræddersyet jakkesæt.

Hi Maryam blander optagelser med videohilsner ved hjælp af en af disse tjenester. Ligesom enhver anden kunde har Jafri udvalgt sine yndlingsaktører fra hjemmesiden, udfyldt en online formular med 140 ord om sig selv samt den særlige anledning (som i Jafri's tilfælde var en udstilling), og nogle dage senere modtog hun en kort videohilsen i sin indbakke.

Hi Maryam, 2021

HD video (colour, with sound),
8 min. 23 sec.

Courtesy the artist and La Veronica Gallery, Modica

An artist is about to open an exhibition. Some well-known faces send her greetings wishing her well. *Hi Maryam* exemplifies the trend of pointcasting or one-to-one marketing—the delivery of a unique product or service to a single individual. The past few years have witnessed the rise of such apps where people receive customized greetings from a celebrity or influencer or send them as gifts to friends and family, usually to mark an important occasion such as a birthday or graduation. One can essentially create bespoke content, like a custom-tailored suit.

Hi Maryam combines found footage with video greetings using one of these services. Jafri, like any other customer, selected her favorite actors from the site, filled out an online form with 140 words about herself and the occasion (an exhibition in Jafri's case), and a few days later received a short video greeting in her inbox.

Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin, 2021

Skulpturel installation bestående af iMac-computer, computerbord, kontorstol, kontorartikler, HD-video (farve, med lyd, 14 min.), Variable dimensioner
Værket er venligst stillet til rådighed af kunstneren og La Veronica Gallery, Modica

Den skulpturelle installation *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* består af en computer-arbejdsstation, der bogstaveligt talt viser, hvordan den klassiske opdeling mellem den private og professionelle sfære er blevet så sammenfiltret, at vores private hjem er blevet til vores arbejdsplads og omvendt. På computerskærmen viser en video, som er en collage af reklamer fra lande i Det Globale Syd. Vi ser f.eks. en irakisk reklame for en air-conditioner fra LG – et multinationalt, sydkoreansk elektronikmærke. Videoens dynamik forsøger at afspejle den perverse spejling af virkeligheden, som er udledt af en række nyhedsudsendelser og reklamer, der tilsyneladende glorificerer seksuel chikane, arbejderes utilfredshed og kønsmæssig ubalance på arbejdspladsen. Computeren er omringet af kontorartikler med medicinske logoer, der bruges til at behandle "overflodssygdomme" såsom diabetes, depression, hjertesygdomme, demens osv. – tilstande, der nu er epidemiske over hele verden. Overflodssygdomme hænger sammen med øget velstand i et samfund, mens den globale fattigdom lider under smitsomme sygdomme. De besøgende kan se kontorartikler med de store medicinalfirmaers 'brands' såsom Vicodin (medicin baseret på bl.a. opium), Lipitor (bruges til at sænke kolesterol), de antidepressive midler Lexapro og PaxilCR, sovepillen Ambien, Geodon (bruges til behandling af bipolar lidelse og skizofreni),

Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin, 2021

Sculptural installation consisting of iMac computer, computer desk, office chair, office supplies, HD video (colour, with sound, 14 min.), Dimensions variable
Courtesy the artist and La Veronica Gallery, Modica

The sculptural installation *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* consists of a computer workstation that, in a literal sense, portrays how the classic division between private and professional sphere have merged to such an extent that our private home is now our workplace, or the other way round. A video runs on the desktop screen featuring in large part a televisual collage of ads from countries in the Global South. As an example, we find an Iraqi ad for an air conditioner by LG, a multi-national and South Korean-owned electronics brand. The dynamism of the video montage attempts to reflect the perverse mirror of reality extrapolated from a series of news shows and commercials that appear to glorify sexual harassment, workers grievances, gender imbalance in the workplace, and cathartic office rage. The computer is flanked by pharmaceutically-branded office supplies featuring logos of bestselling medications used to treat "diseases of affluence" such as diabetes, depression, heart disease, dementia etc.—conditions that are now epidemic worldwide. Unlike infectious diseases that affect the global poor, diseases of affluence are associated with increased wealth in a society. Among the ones sourced by the artist, visitors can browse through branded office supplies by Big Pharma companies such as Vicodin (an Opioid medication), Lipitor (used for lowering cholesterol), the antidepressants Lexapro and PaxilCR, the sleep aid Ambien, Geodon (used for treating bipolar disorder and schizophrenia),

Aricept (til behandling af Alzheimers) og hormonet Premarin (bruges til at behandle overgangsalderens symptomer). *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* understreger, at man i dag har brug for en masse farmaceutisk støtte til at klare sig gennem dagen og vejen.

Aricept (to treat Alzheimer's) and the female hormone Premarin (used to treat menopause symptoms). *Home Office ft. Angola, Iraq, Vietnam, Vicodin* points to the fact that, in today's world, it takes a lot of pharmacological support for one to function through the day.

The Everyday Model, 2021

16 indrammede billeder, 2 billeder uden ramme, 9 indrammede tekstpaneler
Værket er venligst stillet til rådighed af kunstneren og La Veronica Gallery, Modica

The Everyday Model fokuserer på et fænomen, hvor "almindelige" mennesker poserer med dagligvarer. Værket er opdelt i forskellige grupperinger med indrammede billeder og tekster. Hver gruppering viser annoncer med den samme model, der poserer med enten konkurrerende eller lignende produkter. Ved at følge den samme person gennem forskellige reklamekampagner, skaber billederne et surrealistisk, visuelt arkiv af selvet – et selv, der er gennemsyret af virksomheders logoer og reklametekster. Værket henviser både tilbage til massemediernes æra og frem til de sociale mediers begyndelse. Nu er alle blevet deres egen iværksætter, alle har noget at sige og rette opmærksomheden imod. Billederne afslører desuden fænomenets subtile bagside: hvis mennesker vil ligne reklamer, kommer reklamer til at ligne mennesker. De indrammede tekster, som Jafri selv har skrevet, belyser det enkelte produkt og målgruppe samt kunstnerens eget forhold til produktet.

The Everyday Model, 2021

16 framed images, 2 unframed images, 9 framed text panels
Courtesy the artist and La Veronica Gallery, Modica

The Everyday Model centers on the phenomenon of "ordinary- looking" people who model for everyday consumer items. Arranged in clusters of framed images and texts, each cluster brings together different ads featuring the same model, often for competing or complementary products. By tracking the same individual across different ad campaigns, the images compile a surreal visual archive of the self– one overlaid with corporate logos and advertising text. The work both points back to the era of mass media and forward to the rise of social media. Now everyone is an entrepreneur of their self, everyone has something to confess and someone to target, at least potentially. The images also reveal the flip side to the trend of carefully curated images online–if real people want to look like ads, ads now want to look like real people. Framed text panels, written by Jafri, shed light on the specific product or target group in question, or the artist's own relationship to the product.

Biografi

Maryam Jafri (f. 1972, USA) bor og arbejder i København. I løbet af de seneste tyve år har hun arbejdet med forskellige medier såsom video, skulptur og fotografi, og hun har især stillet spørgsmål ved kulturelle og visuelle repræsentationer af økonomier i historiske og politiske perspektiver samt til deres påvirkninger på vores dagligdag. Jafri's praksis trækker på forskellige traditioner, lige fra litteratur og teater til bevægelser indenfor popkunst og konceptkunst, som oftest er præget af en skarp, mørk og humoristisk tone. Hun har haft betydningsfulde soloudstillinger på markante internationale museer og kunstinstitutioner, herunder Blaffer Art Museum, Houston (*A Broad and Narrow Point*, 2021); Institute of Contemporary Art, Los Angeles (*I Drank the Kool-Aid but I Didn't Inhale*, 2019); Contemporary Art Gallery, Vancouver (*Automatic Negative Thought*, 2019); Van Abbemuseum, Eindhoven (*Meditation Square*, 2016); og Kunsthalle Basel (*Generic Corner*, 2015). Hun har deltaget i gruppeudstillinger på bl.a. Munchmuseet, Oslo (*Munch Triennial*, 2021); Museum of Contemporary Art, Palermo (*Blocks*, 2020); MACBA – Museum of Contemporary Art, Barcelona (*Undefined Territories*, 2019); Athenbiennalen (2018); Riga-biennalen (2018); FRONT International: Cleveland Triennial for Contemporary Art, Cleveland (2018); São Paulo Art Biennial (2016) og den belgiske pavillon på Venedig-biennalen (2015).

Biography

Maryam Jafri (b. 1972, USA), lives and works in Copenhagen. For the past twenty years, she has worked across varied media including video, sculpture, and photography, with a specific interest in questioning the cultural and visual representations of historical and political economy and their impact on our quotidian experience. Jafri's practice draws upon diverse traditions from literature and theater to the movements of Pop and Conceptual Art, often overlaid with a pointed, darkly humorous tone. Notable solo shows have been held in important museums and art institutions internationally such as, among others, Blaffer Art Museum, Houston (*A Broad and Narrow Point*, 2021); Institute of Contemporary Art, Los Angeles (*I Drank the Kool-Aid but I Didn't Inhale*, 2019); Contemporary Art Gallery, Vancouver (*Automatic Negative Thought*, 2019); Van Abbemuseum, Eindhoven (*Meditation Square*, 2016); and Kunsthalle Basel (*Generic Corner*, 2015). She has participated in group shows at Munchmuseet, Oslo (*Munch Triennial*, 2021); Museum of Contemporary Art, Palermo (*Blocks*, 2020); MACBA – Museum of Contemporary Art, Barcelona (*Undefined Territories*, 2019); Athens Biennale (2018); Riga Biennial (2018); FRONT International: Cleveland Triennial for Contemporary Art, Cleveland (2018); São Paulo Art Biennial (2016) and Belgian Pavilion of the Venice Biennale (2015), among others.

Maryam Jafri
No Lithium, No Work

Kunsthall Aarhus
23.09.2023 – 14.01.2024

Adm. direktør Adm. Director
Hans Christian Korsholm
Nielsen

Kurator Curator
Diana Baldon

Medkurator Co-Curator
Seolhui Lee

Kuratorassistent
Curatorial Assistant
Hanna Gerda Brøndal

Teknisk team Technical Team
Joaquin Zaragoza,
Leonardo Sagastuy

Bestyrelse Board
Lars Kiel Berthelsen (Forperson / Chairperson),
Birte Ravn Østergaard (Næstforperson / Vice Chairperson),
Hans Peter Blichfeldt Dinesen, Annika Lundgren,
Lone Hedegaard Kristensen

Udstillingen er generøst støttet af Generously supported by
Statens Kunstfond Danish Arts Foundation
Aarhus Kommune Aarhus Municipality
Det Obelske Familiefond
Beckett-Fonden
Augustinusfonden
Knud Højgaard Fond
Hoffmann og Husmans Fond

Kommunikation
Communications
Anne Riis,
Simone Nybo Jantzen

Omviser Guide
Sally Baasch Søndergaard

Adm. medarbejder
Administration
Sandy Rosenvinge Lundbye

Caféansvarlig &
Eventkoordinator
Cafe Management &
Events Coordinator
Matias Gulvad

Cafe & Information
Cafe & Information
Astrid Birkø, Oliver Michaels,
Siri Christiane W. Feil, Tor
Duca, William A. Valentin

Tekster Texts
Maryam Jafri, Seolhui Lee

Korrektur Proofreading
Jennifer Peacock (EN),
Iben Mosbæk (DK)

Oversættelse Translation
Hanna Gerda Brøndal (DK)

Grafisk design Graphic Design
Dokho Shin

Åbningstider
Tirsdag – Søndag kl. 11-18
Torsdag kl. 11-20
Mandag Lukket

Opening Hours
Tuesday – Sunday 11:00 – 18:00
Thursday 11:00 – 20:00
Monday Closed

Kunsthall Aarhus
J.M. Mærks Gade 13
8000 Aarhus C, Denmark

+45 86 20 60 50
info@kunsthall.dk
www.kunsthallaarhus.dk

Følg os Follow us
instagram.com/kunsthallaarhus
facebook.com/kunsthallaarhus
linkedin.com/kunsthall-aarhus